

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 482/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Michalenkovou, Kuzmányho 5, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 1 a 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave a jej uznesením č. k. 1 KPt 720/17/1100-2 z 10. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich v záhlaví označených práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) a jej uznesením č. k. 1 KPt 720/17/1100-2 z 10. novembra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka má postavenie poškodenej v konaní, v ktorom bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Senci, odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS:ORP-578/OEK-SC-2013 z 15. januára 2016 vznesené obvinenie ██████████ (ďalej len „obvinená“) za prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Tento trestný čin mala obvinená spáchať tak, že *„ako konateľka spoločnosti ██████████ so sídlom ██████████ (neskôr ako splnomocnený zástupca spoločnosti ██████████.) v období rokov 2010 - 2011, kedy bola uvedená spoločnosť v úpadku, zmarila uspokojenie pohľadávky spoločnosti ██████████ - ██████████. vo výške 82.672,76,- eur tým spôsobom, že sústavne uprednostňovala pri úhrade faktúr obchodným partnerom svoju vlastnú spoločnosť ██████████ ██████████. ktorej ako svojmu veriteľovi zaplatila za predmetné obdobie z prijatej sumy 1 600 000,- eur sumu vo výške až 700 000,-eur, pričom v období od augusta 2011 už mala spoločnosť ENGE tech, s. r. o na svojom účte sumu vo výške viac ako 66 000,- eur a aj táto suma bola použitá predovšetkým na úhrady spoločnosti ██████████ ██████████.*

3. Trestné stíhanie obvinenej bolo uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 4 Pv 173/14/1103 z 18. augusta 2017 zastavené v zmysle § 215 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ods. 1 písm. e) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), a to pre neprípustnosť trestného stíhania, keďže obvinenej bolo skoršie trestné stíhanie pre

ten istý skutok právoplatne zastavené a toto rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

4. Pretože sťažovateľka so zastavením trestného stíhania nesúhlasila, podala proti uzneseniu okresnej prokuratúry z 18. augusta 2017 sťažnosť, ktorú prokurátorka krajskej prokuratúry uznesením č. k. 1 Kpt 720/17/1100-2 z 10. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

5. Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že „že dňa 20.05.2013 prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 2 Pv 534/11/6613 podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila (skoršie, pozn.) trestné stíhanie obvinenej... ktorej bolo uznesením vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ Žiar nad Hronom sp. zn. ORP-607/OEK-ZH-2011 zo dňa 14.01.2013 vznesené obvinenie za prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že ako bývalá konateľka spoločnosti [REDAKOVANÉ].. ako dlžník, ktorý si nesplnil svoje splatné záväzky voči spoločnosti [REDAKOVANÉ].. tým, že nezaplatila za vykonané vrtné práce... zmarila uspokojenie svojho veriteľa... tým, že dňa 29.04.2011 previedla spoločnosť [REDAKOVANÉ] na nového majiteľa - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v dôsledku čoho neboli uspokojené záväzky veriteľa za vykonané vrtné práce a tým vznikla spoločnosti [REDAKOVANÉ].. priama škoda vo výške 82.672,76 EUR“ (s. 3 a 4 uznesenia okresnej prokuratúry z 18. augusta 2017, pozn.). Sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresnej prokuratúry bola uznesením krajskej prokuratúry č. k. 3 KPt 357/13-2 zo 14. júna 2013 zamietnutá ako nedôvodná, pretože sa nepodarilo preukázať naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa obvinenej [REDAKOVANÉ]. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia krajská prokuratúra poukázala na to, že „Na trestnú zodpovednosť... v zmysle platnej legislatívy nebude stačiť, ak je dlžníkom oddialené, resp. sťažené uspokojenie veriteľa, pokiaľ veriteľ má možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného majetku dlžníka. Ako v súlade s obsahom vyšetrovacieho spisu uvádza prokurátorka okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení, dňa 15.4.2013 bola vypočítaná obv. [REDAKOVANÉ], ktorá k svojmu

výsluchu doložila čestné prehlásenie o majetku v celkovej hodnote 91.844,-€, pričom je ochotná uhradiť sumu 82.672,76 € po dohode so spol. [REDAKOVANÉ].
Nejde teda o trestný čin poškodzovania veriteľa, keďže obvinená vlastní majetok, z ktorého je možné uspokojiť pohľadávku [REDAKOVANÉ] a je ochotná túto pohľadávku z tohto majetku aj uhradiť. Navyiac, ako správne uvádza sťažovateľ v sťažnosti, v zmysle § 115 ods.1, ods.2 Obchodného zákonníka obchodný podiel neprevádza konateľ spoločnosti (v [REDAKOVANÉ] bola obvinená konateľkou, jediným spoločníkom bol [REDAKOVANÉ]) ale (ak to pripúšťa spoločenská zmluva po predchádzajúcom súhlase valného zhromaždenia) obchodný podiel môže previesť výlučne spoločník, t.j. [REDAKOVANÉ].
[REDAKOVANÉ] ... obvinená [REDAKOVANÉ] uvedený obchodný podiel podľa zadovaných dôkazov na nového majiteľa neprevádzala, postup prokurátorky okresnej prokuratúry ohľadom posúdenia uvedeného skutku v súvislosti s konaním obvinenej korešponduje s vykonanými dôkazmi.“.

6. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukázala na už popísané skoršie trestné stíhanie obvinenej, ktoré bolo právoplatne zastavené. Zastáva názor, že skoršie trestné stíhanie bolo postihnuté závažnou procesnoprávnou vadou, keď vyšetrovateľ chybné popísal skutok v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia ako prečin poškodzovania veriteľa. Podstatou podľa nej je, že obvinená bola v spoločnosti [REDAKOVANÉ], iba konateľkou, nikdy nie spoločníčkou, a preto objektívne nemohla a ani nepreviedla žiaden obchodný podiel tejto spoločnosti na p. [REDAKOVANÉ]. V skutočnosti previedol obchodný podiel [REDAKOVANÉ], ktorý bol spoločníkom spoločnosti. Na základe takto chybné vzneseného obvinenia došlo k zastaveniu trestného stíhania obvinenej. Podľa jej názoru malo byť správne vznesené obvinenie pre trestný čin zvyhodňovania veriteľa.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka, porovnávajúc obe trestné stíhanie obvinenej, sumarizuje, že nemohlo ísť o totožné skutky, pretože bolo preukázané, že obvinená sa prvého skutku (trestný čin poškodzovania veriteľa, pozn.) nemohla nikdy v skutočnosti dopustiť. Nadväzne si kladie otázku, ako mohol dozorujúci prokurátor v neskoršom trestnom stíhaní obvinenej konštatovať, že bola zistená totožnosť oboch skutkov, konkrétne zhoda v spôsobenom následku a čiastočná zhoda v konaní obvinenej. Sťažovateľka

nerozumie výsledku konania a uvádza, že za tejto situácie má k dispozícii jediný možný prostriedok nápravy, a to podanie návrhu na obnovu konania podľa § 394 ods. 3 a 4 Trestného poriadku, ktorá je však možná až potom, čo ústavný súd skonštatuje, že boli porušené jej práva. Poukazuje tiež na to, že aj keď sa čl. 4 ods. 1 a 2 protokolu č. 7 primárne vzťahuje na práva obvineného, resp. obžalovaného, analogicky ich je možné aplikovať aj na tento prípad, teda na poškodeného, pretože sťažovateľka preukázala, že došlo k podstatným chybám v oboch trestných konaniach.

8. Zároveň sťažovateľka uviedla, že si riadne a včas uplatnila svoje nároky na náhradu škody v občianskoprávnom konaní, avšak „... konateľka obž. [REDAKOVANÉ] ako fyzická osoba nezodpovedá za náhradu škody v občiansko-právnom konaní a jediný spôsob, akým sťažovateľ ako poškodený mohol získať náhradu škody od tejto obžalovanej (za prečin Zvýhodňovania veriteľa podľa ust. § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.) bolo kvalifikovane, odborne a nestranne vedené trestné stíhanie voči nej a podanie obžaloby na trestný súd, ktorý ako jediný bol oprávnený rozhodnúť o povinnosti obžalovanej nahradiť škodu spôsobenú sťažovateľovi a to sumu 82.672,76.- eur a denný úrokom z omeškania vo výške 0,01% zo sumy 82.672,76.- eur od 20.9.2010 až do zaplatenia“. S poukazom na tieto skutočnosti sťažovateľka považuje za spravodlivé, aby jej ústavný súd priznal nárok na zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 22 000 €, ktorá „samozrejme nie je náhradou škody ale je len satisfakciou za opakované a úmyselné porušovanie platného trestného práva zo strany orgánov činných v trestnom konaní.“

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Práva sťažovateľa... zaručené Ústavou Slovenskej republiky v článkoch čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl.17, v Dodatkovom protokole z 20.3.1952 v čl. 1, v Dodatkovom protokole č. 7 článok 4 ods. 1, ods. 2 nezákonným postupom Krajskej prokuratúry Bratislava v konaní sp.zn. 1KPt 720/17/ 1100- 2 , uznesenie z 10.11.2017, porušené boli.“

Sťažovateľovi... Ústavný súd SR priznáva finančné zadostučinenie v sume 22.000.- EUR (slovom Dvadsaťdva tisíc eur), ktoré je povinná Krajská prokuratúra Bratislava vyplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa...

Sťažovateľovi... Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastupovania ...“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré

označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojich práv tým, že krajská prokuratúra sa v napadnutom uznesení, ktorým zamietla jej sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania, riadnym spôsobom nevysporiadala so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky ako poškodenej. Podstatu jej sťažnosti tvorí nesúhlas so záverom krajskej prokuratúry o tom, že malo ísť o totožné skutky.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť

práva alebo slobody v dohovore zakotvené, alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než je stanovené v dohovore.

18. Podľa čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu. Podľa ods. 2 uvedeného článku protokolu č. 7 ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania v súlade so zákonom a trestným poriadkom príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

19. Ústavný súd predovšetkým uvádza, že sťažovateľke ako poškodenej v posudzovanej trestnej veci vyplýva zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v tomto prípade) iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jej sťažnosťou proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zákonným spôsobom zaoberali.

20. Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy aj obsah uznesenia okresnej prokuratúry z 18. augusta 2017, keďže označené rozhodnutie prokurátora okresnej prokuratúry a napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

21. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 18. augusta 2017 zastavil trestné stíhanie obvinenej, pretože išlo o osobu, proti ktorej bolo skoršie trestné stíhanie pre ten istý skutok právoplatne zastavené. S ohľadom na uvedené uzavrel, že tú istú osobu nie je možné za totožný skutok v zmysle zásady *ne bis in idem* a súvisiacej zásady *res iudicata* opätovne stíhať. V odôvodnení svojho rozhodnutia pritom uviedol: „... *Totožnosť skutku je procesnoprávnym pojmom vzťahujúcim sa k prebiehajúcemu trestnému konaniu. V prípade*

posudzovania otázky totožnosti skutku sa vždy jedná o otázku skutku a nie o otázku jeho právnej kvalifikácie. Podľa ustálenej súdnej praxe ide o totožný skutok vtedy, ak je totožná podstata skutku, t. j. ak je zachovaná aspoň čiastočná totožnosť konania alebo aspoň čiastočná totožnosť následku. Uvedené pravidlo teda platí nielen pri absolútnej zhode v konaní a spôsobenom následku, ale tiež v prípadoch, kedy bude zachovaná zhoda aspoň v konaní bez zachovania identického následku alebo zhoda aspoň v následku, bez zachovania identity konania. Konanie alebo následok pritom nemusia byť popísané so všetkými skutkovými okolnosťami zhodne, keďže postačuje iba zhoda čiastočná.

... Je nesporné, že v oboch trestných veciach je hľadiska trestného konania relevantným následkom konkrétne vyčíslená škoda na majetku spoločnosti [REDACTED] - [REDACTED], ku ktorej malo dôjsť zo strany spoločnosti [REDACTED] (resp. jej konateľa) v súvislosti s neuhradením faktúr v úhrnnej hodnote 82.672,76 EUR.

Vo vzťahu k posudzovaniu totožnosti skutku možno preto vyvodiť, že tak v prípade zastavenia trestného stíhania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ORP- 607/OEK-ZH-2011 (zastavenej uznesením sp. zn. 2 Pv 534/11/6613 zo dňa 20.05.2013) ako aj v prípade prebiehajúceho trestného stíhania vedeného pod sp. zn. ORP-578/OEK-SC-2013 je zachovaná úplná zhoda v spôsobenom následku.

Okrem toho s prihliadnutím na zmarenie uspokojenia pohľadávky, ktorá je predmetom oboch posudzovaných skutkov, možno vzhliadnuť aj čiastočnú zhodu v konaní, pričom obe konania majúce svoj základ v zmarení uspokojenia splatnej pohľadávky od seba odlišujú iba ďalšie, z pohľadu posudzovania totožnosti skutku, menej významné okolnosti.“

22. Prokurátorka krajskej prokuratúry sťažnosť sťažovateľky namierenú proti uzneseniu prokurátora okresnej prokuratúry zamietla napadnutým uznesením, v ktorom v rámci odôvodnenia na doplnenie uviedla: „... v oboch prípadoch sa jedná o totožnú pohľadávku tej istej poškodenej spoločnosti. Forma konanie obvinenej je síce v oboch prípadoch rozdielna, avšak jednotu skutku udržiava totožnosť následku, ktorým je v tomto prípade zmarenie uspokojenia veriteľa - spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] ku ktorému došlo v dôsledku uprednostnenia úhrady iných pohľadávok resp. prevedením celej spoločnosti na [REDACTED]. V tomto prípade celé toto konanie v súvislosti

s pohľadovou poškodenou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] smerovalo k zmareniu uspokojenia veriteľa ako právne relevantnému následku oboch trestných činov, či už poškodzovania veriteľa resp. zvýhodňovania veriteľa. Trestný čin zvýhodňovania veriteľa je pritom vo vzťahu k trestnému činu poškodzovania veriteľa v pomere špeciality. Totožnosť skutku v trestnom konaní je zachovaná, ak je zachovaná aspoň totožnosť konania alebo totožnosť následku. Pritom nemusí byť konanie alebo následok popísaný so všetkými skutkovými okolnosťami zhodné, postačí zhoda čiastočná.“

23. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že prokurátori okresnej, ako aj krajskej prokuratúry mali dostatok podkladov na postup podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a tento ich postup, ako aj výklad a aplikácia právnych noriem pri formulovaní rozhodnutia opierajúceho sa o totožnosť skutku a v jeho dôsledku o neprípustnosť trestného stíhania nevykazujú znaky popierania ich znenia, zmyslu alebo účelu. V tejto súvislosti možno poukázať i na názor Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); porov. rozsudok veľkého senátu vo veci Sergey Zolotuhkin v. Rusko, č. 14939/03 z 10. 2. 2009], ktorý inštruuje, že čl. 4 protokolu č. 7 musí byť chápaný tak, že zakazuje stíhanie alebo súdne konanie pre druhý trestný čin, pokiaľ je založený na totožných alebo v podstate rovnakých skutočnostiach. Totožnosť skutku je daná vtedy, keď konkrétne skutkové okolnosti sa týkajú toho istého obvineného a sú neoddeliteľne späté v čase a v mieste, ktorých existencia musí byť preukázaná pre účel odsúdenia alebo začatia trestného konania. Prístup, ktorý zohľadňuje právnu kvalifikáciu oboch trestných činov je príliš reštriktívny vzhľadom na práva jednotlivca, pretože pokiaľ sa súd obmedzí na zistenie, že daná osoba bola stíhaná pre trestné činy s odlišnou právnou kvalifikáciou, riskuje, že podkope záruku zakotvenú v čl. 4 protokolu č. 7 k dohovoru. Nesúhlas sťažovateľky s názorom krajskej prokuratúry, ktorá neostala iba pri skúmaní právnej kvalifikácie, nemôže viesť k záveru, že napadnuté uznesenie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajskej prokuratúry svojím vlastným. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave.

24. Pokiaľ ide o právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, uvedené právo nemohlo byť v prerokúvanej veci vôbec dotknuté. Pri rozhodovaní o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb ústavný súd už mnohokrát vyslovil právny názor, podľa ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03), t. j. právo na vznesenie obvinenia, prípadne podanie obžaloby nemá ústavný základ, a teda nepožíva ústavnú ochranu. Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. rozhodnutie ESĽP vo veci Dziedzic v. Poľsko č. 50428/99 z 25. 11. 2003, bod 6; rozsudok vo veci Helmers v. Švédsko č. 11826/85 z 29. 10. 1991, bod 29; rozsudok vo veci Kusmierek v. Poľsko č. 10675/02 z 21. 9. 2004, bod 48).

25. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Z uvedených dôvodov neobstojí ani úvaha sťažovateľky, že prípadný nález v jej veci by bol tou rozhodnou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 4 Trestného poriadku, ktorá by jej umožnila podať návrh na obnovu trestného stíhania. Okrem toho, poškodený nie je osobou, ktorá je v zmysle § 396 ods. 1 až ods. 3 Trestného poriadku oprávnená podať návrh na povolenie obnovy konania a skutočnosťou skôr neznámou nie je podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku nález ústavného súdu vyslovujúci porušenie práv poškodeného. V zmysle uvedeného ustanovenia by malo ísť o rozhodnutie ESĽP, ktorým bolo konštatované porušenie práv obvineného, nie poškodeného.

26. Ústavný súd chápe, že sťažovateľka sa cíti byť ukrivdená na svojich právach, avšak pre účely ochrany jej individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016). K ich využitiu zo strany sťažovateľky došlo, keďže ako sama uvádza, náhrady spôsobenej škody sa domáha v troch občianskoprávných konaniach vedených proti obvinenej ako žalovanej na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 26 Cb 71/2011, sp. zn. 26 Cb 72/2011 a sp. zn. 33 Cb 73/2011.

27. Preskúmaním predmetnej veci tak ústavný súd, prihliadajúc aj na svoju už ustálenú judikatúru (bod 25), dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 4 ods. 1 a 2 protokolu č. 7 neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľka namieta i porušenie čl. 17 dohovoru. V odôvodnení sťažnosti však neuviedla, v čom malo porušenie uvedeného článku spočívať, a nepredostrela žiadne argumenty, ktoré by mali porušenie toho ustanovenia odôvodňovať. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľky zjavne nekorešponduje navrhovanému petitu. Odhliadnuc od uvedeného, obsah čl. 17 dohovoru (interpretačné pravidlá dohovoru) s prerokúvaným prípadom ani nijako vecne nesúvisí. V podstate sťažovateľka v sťažnosti porušenie čl. 17 dohovoru, ale aj čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu len konštatuje, preto sa ústavný súd sťažnosťou v týchto častiach nezaoberal a samotné tvrdenie sťažovateľky o porušení týchto práv považoval za súčasť jej argumentácie. V tejto súvislosti pritom ústavný súd už viackrát uviedol, že pokiaľ je sťažovateľ presvedčený o tom, že jeho práva boli porušené a žiada o poskytnutie ochrany ústavný súd, je povinný svoju sťažnosť odôvodniť v súlade s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, aby umožnil ústavnému súdu namietané porušenie jeho práv preskúmať.

29. Vzhľadom na nedostatok konkrétnej argumentácie ústavnému súdu neostávalo nič iné iba sťažnosť sťažovateľky v týchto častiach odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. K námietke sťažovateľky o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajskej prokuratúry ústavný súd pre úplnosť uvádza, že v tomto článku sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, nie však základné práva a slobody, ktoré sú upravené v druhej hlave ústavy. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšou jej požiadavkou uvedenou v petite sťažnosti, ktorá sa týkala primeraného finančného zadosťučinenia, pretože rozhodovanie o nej je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2018